

Het is nog te vroeg, om onze kritiek in te zetten. We vragen ons hier echter al af, of dit niet de „Geist der Liturgie“ kweekt, waarvoor Noordmans waar-schuwd in zijn „Liturgie“ (p. 23). We achten dit wel heel bedenkelijk in roomsche richting te gaan en vrij parallel te loopen aan de transsubstantie-gedachte.

Tenslotte geven wij nog iets door uit zijn laatste boek, over de Vleeschwording als grondvorm voor het geloofsleven (blz. 223 v.). Ook in dit boek dus noemt hij de Incarnatie zoo, Grondvorm van „het nieuwe opstandingsleven. In den eeredienst immers belijden wij met elk woord en elke handeling, dat God ons in een nieuwe werkelijkheid heeft gezet, dat wij niet meer leven in de eerste werkelijkheid, die door den val is bedorven, maar in de nieuwe werkelijkheid, die het gevolg is van Gods herscheppende daad. Het sacrament is niet een geïsoleerd stuk van eeredienst of geloofs-leer, maar het centrum van een nieuw, herschapen sacramenteel leven.

Incarnatie, dat betekent niet slechts Kerstmis, maar ook Pasen. Het betekent het gehele leven onder ons van den Heer, van de Ontvangenis tot de Hemelvaart. En het betekent dit als één geheel, onder één gezichtspunt: God, die mens werd en als mens tot ons kwam. Ook hier dus weer dezelfde gedachten.

Wij noemden al even het boek van Dr A. Faber „Woord en Sacrament“. In dat boek laat de schrijver uitkomen, dat ook hij van gedachte is, dat de verhouding tusschen deze twee hoognoodig eens moet worden herzien.

De geschiedenis van den eeredienst laat enkele ver-groeiingen zien. En dat is o.m. hiernaar te danken, dat het begrip „woord“ een bepaalde ontwikkeling heeft doorgemaakt.

Hij zegt, dat de hervormers „in hun verlangen naar concretiseering en materialiseering“ geneigd waren om het Woord Gods, dat toch de levende Christus is, te laten samenvallen met de Heilige Schrift. „Niemand kan zeggen, dat de Bijbel hetzelfde is als de Christus. Toch doet men dat geregeld door de verwarrende uitdrukking, dat de Bijbel het Woord Gods is“ (p. 44).

Vandaar dat door de eenzijdige beklemtooning van het woord het sacrament steeds meer met achterdocht werd bejegend. De protestantsche theologie „bezit geen heldere sacraments-theologie. Zoo is de neiging om te vluchten in de theologie des woords nog sterker ge-worden uit onvermogen tot een positieve waardeering der sacramenten“ (45, 46).

„Zoo is er geen weg naar liturgisch herstel moge-lijk buiten de behandeling van de verhouding van woord en sacrament om“ (52).

Wat is dan het Woord? Als Faber deze vraag gaat beantwoorden, wijst hij er op, dat het Woord veel meer omvat dan de mondelinge prediking alleen (79). Dat blijkt ook hieruit, dat Jezus Israël niet heeft kunnen bekeeren door Zijn prediking alleen. Er „was een complement toe noodig“: Jezus moest de kruisgang maken. En „in de levenswerkelijke daad van het gaan naar het kruis werd de prediking voltooid“ (80). Dat complement blijft noodig: we mogen ons nu niet zoo zonder meer aan de prediking overgeven; wij moeten nu ook doen als Hij heeft gedaan, nu Hij ons door Zijn dood heeft gered; en ons kruis op ons nemen (81). Vandaar zijn stelling — we herhalen dat nog eens — dat het Woord veel meer omvat dan de mondelinge prediking alleen. „Wanneer ons in den bijbel het Woord Gods gebracht wordt, is dat niet alleen een aangele-genheid van woorden, maar dan wordt daar onder verstaan: het leven met God. De profeten en apostelen brengen ons het leven met God, het leven des geloofs“ (79, 80).

„Zoo meen ik, dat de weg is vrijgemaakt naar een beter verstaan van het sacrament“. „Het onmisbare woord der prediking vraagt om een complement. Dit complement zal een gestalte moeten vinden, die aanvaardbaar is voor het geloof. Want gestalte is leven en geloof vraagt om werkelijkheid“ (84).

Om het even kort te herhalen, — want dan zullen wij ook verstaan wat Faber over het sacrament zegt —: het Woord Gods ziet hij dus als het leven met God, leven des geloofs. Daarvoor is de mondelinge pre-diking alleen niet voldoende. Er moet iets bij, een com-plement. De prediking zonder meer is niet bij machte om dat leven met God te verwekken.

Dat complement is er in het sacrament! Want: „Het sacrament is de heilige ontmoeting in de grenssituatie van mensch en God“. Het sacrament brengt op de grens tusschen God en mensch. God mogen we immers nooit los zien van Zijn schepsel (87 en 85). „We kun-nen alleen iets van God afweten vanuit de realiteit van Zijn ontmoeting met ons“ (86).

God heeft er meer in gelegd dan wij onder woorden kunnen brengen. Het is juist deze onmacht van het woord, die vraagt om een aanvulling. „Dit com-plement nu wordt in het sacrament gegeven. Het sa-crament treedt daar op, waar het voor woorden on-uitspreklijke in een duidelijke gestalte, daad of han-deling aanschouwelijk tot ons komt. Het sacrament is in dezen zin realistisch, tastbaar“ (89).

De conclusie uit een en ander is nu duidelijk, mee-nen wij:

1. Het Woord Gods mogen we niet zonder meer gelijkstellen aan den Bijbel, en ook niet aan de pre-diking. Dat Woord gaat niet restloos daarin op.

2. De prediking is dus niet bij machte om het heele

Woord Gods door te geven, om nl. het leven met God, het leven des geloofs, de ontmoeting met God te be-werken.

3. Daarvoor is noodig het complement dat wij vin-den in het sacrament.

De deurwaarder aan huis

God heeft ons geboden..... te betu-
gen..... Dezen geven getuigenis al de
profeten..... Hand. 10: 42, 43.

Wat heeft het Simon Petrus een moeite gekost tot de heidenen te gaan met het evangelie van den Mid-delaar, die „uit de Joden“ was. God moest hem den plicht en het recht daartoe expres beteekenen in een visioen (Hand. 10: 1—23).

Maar eindelijk is hij gegaan tot Cornelius, — een heiden, maar blijkbaar moest hij naar dat adres. En daar begint hij dan te preeken. Te preeken van Jezus, den Messias, dat een IEDER — het woord is er uit —, een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden verkrijgt. Ieder, — ongeacht ras, bloed, bo-dem, leeftijd, sexe, verleden.

Tevoren heeft Petrus den Christus als Bedienaar van het evangelie aangewezen (vgl. Heb. 1: 1—4), zie vs 36 (ook met variant); maar thans laat Petrus zijn Meester ook als in houd en Ratificator van het evangelie aan de hoorders voor oogen staan: borg en priester is Hij, en — Hij beschikt (vgl. Mt. 28: 19) over de wereldmacht, vs 43, 36. Als Profeet heeft deze Christus zich bewust in den tijd van zijn „omwandeling“ in Palestina gedragen, na-dat Johannes de Dooper was opgetreden als de laa-ste der profeten. — Als den laatste hebben hem althans de apostelen leeren zien, zoodra zij Jezus Christus als vervulling der profeten zagen, vs 36, en bovendien begrepen, dat Diens actie-radius niet meer zoo smal was als Israëls „bezet ge-bied“, doch zoo breed als de wereld, vs 43. Hij had ook officieele „getuigen“ meegenomen op zijn wan-delingen, gelijk ook andere profeten zulks deden, b.v. Jesaja, 8: 2, of Jeremia, 32: 10, 25, 44; en die „ge-tuigen“ waren bij Hem de apostelen ge-weest, van wie er één aan 't woord is, hier, vs 39. Dezelfde getuigen waren nu op het appèl, en hij de hand om de identiteit van den gedooden en toch weer levenden profeet te be-zweren, en de eenheid van zijn heilswerk vóór en ná Golgotha ook, vs 41. En, waar ditmaal in Cornelius' huis de roeping-door-het-evangelie voor het eerst, met een extra gesigneerde vergunning-van-boven, tot de heidenen komt, daar wordt deze Profeet der wereld niet op een presenteerblaadje „aangeboden“. O neen, om te kunnen „aanbieden“ bij heidenen had Simon Petrus van het Raadhuis hierboven, van het Generale Hoofdkwartier, een extra „Permit“ noodig gehad. Om te GAAN, om bij „zulk volk“ binnen te gaan. Maar nu hij er eenmaal is, met Permit, ja, met

Voor onze emigranten I

Nog steeds houdt ons de vraag bezig, hoe we moe-ten adviseeren aan degenen, die van het vaderland afscheid nemen, en verhuizen naar Canada, of de Vereenigde Staten van Noord Amerika. Wij voor ons hebben op dit punt al lang een gevestigde meening, die we ook hebben kenbaar gemaakt; daar is nog geen enkele wijziging in gekomen. Maar anderen bleken daar nog niet zoo dadelijk mee klaar te zijn. Hun zweefde de mogelijkheid voor oogen van aansluiting bij de Chr. Ref. Church. Of anders die van de insti-tueering van geheel zelfstandige gemeenten, voorloopig los van elk verband, en zich alleen baseerende op het feit, dat de leden destijds hadden behoord tot een der plaatselijke kerken in Nederland, aangesloten bij ons kerkverband. Tegenover de in Canada etc. reeds be-staande instituten dus.

Zie ik het wel, dan zijn zij, die aanvankelijk neigden tot een advies ten gunste van aansluiting bij de Chr. Ref. Church, langzamerhand op die gedachte terug-gekomen. Geen wonder ook. Het is bekend geworden, dat deze groep wel graag onze menschen „opslokt“; — als het dan ook maar echt „opslokken“ is. Houden ze zich stil, en herinneren ze de Chr. Ref. Church niet aan het feit, dat degenen, die in Nederland in '44 eruit geworpen zijn, dezelfde zijn, wier belijdenis hen sier-de, die destijds de Chr. Ref. Church hebben gesticht, zwijgen ze dus over de dwaze bindingen, die de heeren Ridderbos-Grosheide te onzaliger ure in onverstand via een gauw belezen synode hebben gebruikt om de kerken uiteen te jagen, dan zijn ze welkom; een kerk van zwijgers schijnt daar zoo ongeveer het ideaal. Maar inmiddels is al gebleken, dat er ginds gekomen zijn, die wel spraken over hun in Nederland weer uit het stof opgehaalde belijdenis; en die zich realiseer-den, dat men een doopvraag eerlijk beantwoorden moet, en dan bedenken, dat de Chr. Ref. Church afgevaar-digden had gezonden naar een z.g. oecumenische synode van Grand Rapids, die met huid en haar de vervan-gingsformule van 1946 had „geslikt“; en die dus bin-nen de Chr. Ref. Church opkwamen voor recht en

4. De eeredienst mag dan ook niet opgaan in de prediking. Het sacrament moet door ons dankbaar worden ontvangen. Dat beteekent herstel van den eeredienst door eerherstel aan het sacrament (143). Zwijndrecht. G. VAN RONGEN.

UIT DE SCHRIFT

Dagorder (vs 42), nu valt er niets te soebatten, doch alleen te bevelen. Geen „permissie“ krijgen die hei-denen, om er-eens-over-na-te-denken, en dan later te beslissen, — o neen: het Woord komt met geweld, en de Profeet-Borg wordt met rechtakel „aangeboden“; het grieksche woord (diamarturomai) uit vs 42 beteekent: verkondigen met een ernstige waarschuwing, of: verzekeren met officieelen nadruk: de boodschap der „m a r t u r i a“, der ge-tuigenis, vs 43, van alle profeten, komt heden in „dia-marturia“: ze krijgen, om zoo te zeggen, een bode, een agent van het Hemelsche Stadhuys op be-zoek; zij hebben zelf hem gehaald, maar dat zette geen zoden aan den dijk. Neen, — de hemel heeft hem gestuurd, vs 42, en de hemel gaf zijn agent op-dracht, de marturia van alle profeten te brengen, heden, in „dia-marturia“, in versterk-ten graad; de agent-van-Boven komt hun de bood-schap „beteekenen“, zoo iets als een deurwaar-der doet.

De hoofdzak is hiermee gezegd, de lijnen zijn ge-trokken, de finale perfect. Want, — als Petrus met „het evangelie Gods“ in de hand voor het eerst in een heidensch gebied verschijnt als Bode-van-het-Stad-huis-van-Boven-Jeruzalem (Gal. 3: 26, Filipp. 3: 20), dan toont hij daar de handteekeningen van alle profeten onder den tekst, waar-van hij plechtig proclamatie doet. De tekst was zoo oud, dat stuk voor stuk de profeten hun naam eron-der konden zetten; en toen de laatste oud-testamenti-sche profeet, de Dooper, had gesproken: k i j k, d i e J o z u a v a n N a z a r e t h d a a r, d i e i s h e t n u, i n w i e n d e b e l o f t e i n v e r v u l l i n g g a a t, t o e n w a r e n d o e n a a n g e w e z e n J o z u a d e g e t u i g e n e r b i j g e h a a l d, d e a p o s t e l e n, o m d e „m a r t u r i a“ a a n g a a n d e w a t k o m e n m o e s t t e b r e n g e n i n „d i a - m a r t u r i a“, d e w i j l i n m i d d e l s h e t g e e n k o m e n m o e s t g e k o m e n w a s. H e t a a n b o d v a n d e n M i d d e l a a r w a s h i e r m e e i n p e r f e c t e e n u n i v e r s e e l e o b l a t i e g e k o m e n; H i j z e l f p r a e s e n t e e r t z i c h b o v e n, z i j n g e t u i g e n p r a e s e n t e e r e n H e m b e n e d e n. T r o u w e n s, a l s m e n i n p r o f e t e n k r i n g e n g e t u i g e n e r b i j h a a l t, d a n i s G o d J a h w e t e n a l l o t t e b i j a l z u l k e n h a n d e l b e d o e l d a l s E e r s t e e n L a a t s t e G e t u i g e (J e r. 42: 5; M a l. 3: 5; J e r. 29: 23; 1 S a m. 12: 5 v.).

Dia-marturia, de boodschap kwam per deurwaarder. Vergeten we het niet. De deurwaarder komt niet vier-maal per jaar, doch elken Zondag belt hij aan. De deur dicht houden helpt niet. De Overheid heeft nog wel andere middelen om in te komen.

K. S.

KERKELIJK LEVEN

waarheid; en die toen deswege van het avondmaal afgehouden, ja zelfs in een ambtelijke dienst ge-schorst zijn. Het mechanisme der domheid, dat in 1944 in Nederland de kerken uiteen gejaagd heeft, werkte dus ook ginds; het kwam in zijn verwoestende kracht voor den dag; en de menschen gingen begrijpen, dat het alternatief was, voor wat deze kerk betreft: of zwijgen, en zich laten steriliseren, of, als men dan wilde profeteeren en getuigen, weer worden vervolgd. De papieren van de Chr. Ref. Church zijn in Neder-land bij wie nadenken, in waarde gedaald. Dat te constateeren heeft natuurlijk niets te maken met ressentiment, of zoo iets; zulke nonsens mag worden gesuggereerd door ds E. v. Halsema, en gretig wor-den overgenomen door dr den Hartogh; ze maakt al-leen indruk op wie niet bedenkt, dat ds v. Halsema nimmer heeft geantwoord op zakelijke argumenten, net zoo min als dr den Hartogh dit ooit gedaan heeft.

En dan: afzonderlijke institueering op basis van het feit van het vroegere lidmaatschap van een ne-derlandsche „vrijgemaakte“ kerk? We gelooven, dat ook daarvan niets kan komen. Primo, omdat een feit uit het verleden nimmer basis is voor kerkformatie. Secundo: omdat, waar dit de b e l i j d e n i s m o e t zijn, meteen het k e r k v e r b a n d m o e t o p t r e d e n, wil men althans voor zijn kinderen en kleinkinderen naar vermogen de gevaren helpen bezweren, die het leven in Canada of Noord-Amerika oplevert voor de belijders van den Christus. Men moet maar eens heb-ben gezien, hoeveel er ondergegaan zijn „in de ge-slachten“. Tertio: omdat zulke plannetjes van „eigen“ institueering in verreweg de meeste gevallen stuiten op het feit van het eenzaam wonen, op uren afstands van een ander, die ook eenzelfde geloof deelachtig is. Quarto: omdat institueering van een gemeente, die verband zou willen onderhouden met andere gelijk-gezinde gemeenten, alleen zin heeft, indien er vele van die zich kunnen vormen, wat, zie boven, uitgeslo-ten te achten is. Quinto: omdat het niet goed is, bij de komst in een bepaald land de historie, die daar